

OPINIÓ

Vivim en un context d'efervescència de noves propostes polítiques. Un impuls creatiu que les enquestes semblen promoure donant cada vegada més intenció de vot als nous partits o als, fins ara, minoritaris, i menys percentatge als, fins ara, hegemònics.

Aquest bipartidisme el representaven el PP i PSOE en el cas espanyol, i CiU i PSC en el català. Els partits minoritaris fins ara (IU-ICV i UPyD en el cas espanyol com ERC i Ciutadans en el català) estan experimentant un important augment en expectativa de vot. Prometen noves formes de fer política, més participativa, més propera a la ciutadania, més igualitària i això els atreu votants decebuts amb el sistema. El mateix fan altres partits que acaben de sorgir com ara Vox o la plataforma electoral Podemos o Procés Constituent (als quals se sumarien d'altres plataformes amb menys ressò mediàtic com ara Partido X, Frente Cívico, etc). Prometen canvis i regeneració per eteris que aquests siguen. La CUP (Candidatura d'Unitat Popular) representa el mateix a Catalunya: radicalitat democràtica, o si més no la voluntat de ser-ho.

Tanta voluntat de renovació, altament lloable vist el panorama polític actual, no planteja com a una de les seues prioritats la igualtat (de drets i oportunitats) entre gèneres. Pot ser perquè en el discurs social dominant semblaria que igualtat entre homes i dones ja està aconseguida i no cal fer res. Potser perquè en el discurs vell, que tots aquells partits i plataformes asseguren voler renovar, hi havia una important predominància masculina o masculista. Potser el problema és que el sexisme, que beneficia els homes -tot i que també els hi genera importants perjudicis-, no ha entrat encara en el suficient descrèdit entre la societat i la classe política com perquè sigui qüestionat amb la mateixa radicalitat que el sistema polític en general. La

Nous partits emergents, velles masculinitats

Escrit per Vicent Canet, periodista. Homes Igualitaris
dijous, 20 de febrer de 2014 12:12

propaganda antifeminista que diu que la igualtat (de drets i oportunitats) ja està aconseguida ha fet molt de mal. I resulta curiós, si més no, quan molts dels nous lideratges socials i cívics que han posat contra les cordes els polítics i el sistema en el nostre país són femenins: **Muriel**

Casals

, presidenta d'Òmnium Cultural;

Ada Colau

, portaveu de la PAH;

Teresa Forcadès

, impulsora de Procés Constituent a Catalunya;

Itziar González

, membre de la Crida a la Desobediència Civil pels Drets Ciutadans i del Parlament Ciutadà; o

Carme Forcadell

, presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana.

De tots aquests nous partits i plataformes electorals la majoria no estan liderats per dones.

Només ocorre amb **Rosa Díez** (UPyD). Teresa Forcadès (Procés Constituent) i **Dolors**

Camats

(ICV)

líderen moviments però de forma compartida amb homes. La resta són tot lideratges masculins. Amb tot, la prioritització de la igualtat de gènere no només es medeix per la presència paritària de dones líders, també és important que hi siga als òrgans de govern de les plataformes i partits i que la igualtat de gènere sigui al seu programa en el lloc que es mereix. També és clau un factor que se sol oblidar: els homes han d'assumir com a propi i prioritari el discurs de la igualtat. Ser dona no garanteix que se siga feminista, com ser home tampoc implica ser masclista. I la igualtat ha de ser cosa de tots. Això sí, mentre que de Forcadès és coneguda el seu feminisme, si més no discursiu; de Díez podríem dir que se li suposa certa simpatia per la causa, ni que siga pel seu passat "progressista" al PSOE, però no se li ha notat en la seua activitat política actual.

Per això, tan important és que hi haja paritat com que els nous partits que volen fer una nova política assumeixen com una prioritat la igualtat de gènere, cosa que, en la meua opinió, no ocorre. Si fem una repassada entre les propostes d'aquestes noves iniciatives polítiques o el que diuen els seus líders, la perspectiva no és molt alentadora pel que fa a la igualtat de gènere. Si bé entre els ubicats ideològicament a l'esquerra no podem parlar, ni molt menys, de masclisme -cosa que sí que podem afirmar en el cas de Vox- sí que podem dir que no han assumit com a propis i prioritaris els plantejaments del feminisme, ni de la igualtat de gènere, ni molt menys del moviment d'homes feministes. No fan bandera de la necessitat de qüestionament del paper que el masclisme ha atorgat als homes, amb l'objectiu d'assolir la igualtat d'oportunitats i en les relacions entre homes i dones. No fan bandera del paper que, també, han de tenir els homes en les relacions de cura -siga la paternitat, la cura de la gent gran o dependent o en general de cercar relacions de cura i igualtat-. Ni, finalment, fan un qüestionament públic de l'heterosexisme i de l'homofòbia reivindicat la pluralitat de les masculinitats en l'àmbit sexual. Les polítiques d'igualtat i la perspectiva de gènere apareixen de

Nous partits emergents, velles masculinitats

Escrit per Vicent Canet, periodista. Homes Igualitaris
dijous, 20 de febrer de 2014 12:12

forma molt secundària en les plataformes d'esqueres, si apareixen, i les referides a homes referides són inexistents.

Aquests nous partits emergents ni tenen un lideratge equilibrat entre gèneres, ni tenen la igualtat (d'oportunitats i drets) de gènere com a una prioritat. És un fet. I també resta clar que queda molta feina per fer al moviment d'homes feministes perquè els seus plantejaments siguin, si més no, tinguts en compte per la societat, especialment els homes, ni pels partits polítics, especialment els seus representants masculins. I, pot ser, el que necessitem és un 15-M feminista que ens faça conscients de com n'està d'esgotat aquest sistema social masclista i li atorgue la centralitat que es mereix en el debat polític i social.